

ЗВЯЗДА

Орган Цэнтральнага і Менскага Камітэтаў КП(б)Б

ЖНІВЕНЬ
11
1932 г.
№ 179 (4431).
Год выдання XVI

Сеньня у нумары

АРТКУЛЬ: ПЕРАДАВЫ — Зьезд баявой падрыхтоўкі на кастрычніка. Ю. БІЛЬ-Ю. Я. КУДРАСІН — Па-бальшавіцкіх традыцыях «Звезда» (2 стар.). П. ГОРЬНІН — Аб сьвэці і налігасым гандлі (3 стар.). П. Я. ЧЫКУН — Працадзень у налігасе (4 стар.).
АБ ПАЛІТЫЧНЫМ СТАНОВІШЧЫ — даклад т. СТАЛІНА на VI зьездзе партыі (1 ст.)

ПРА ХОД СІЛАСНАГА БУДАЎНІЦТВА І СІЛАСАВАННЯ КАРМОЎ — Пастанова ЦК КП(б)Б і СНК БССР (1 стар.).
ПРЫВІТАНЬНІ «ЗВЯЗДЗЕ» (2 і 3 ст.).
ПРЫВІТАНЬНІ ТАВ. ГАЛАДЗЕДА У СІЛАСАЎНІ ТЫРАНАІНІ КАМІСІІ І ГОМЕЛЬСКАМУ ГАРСАВЕТУ (3 стар.).
У бліжэйшыя дні дабіцца поўнага выкананьня пляну сенаборні, безадкладна ўма-

цаваць адстаючыя вучасткі на сенажаціх (3 стар.).
ЗА МРЖОМ:
Крывавая правакацыя гітлераўцаў (4 ст.).
Бальгія напалярэадні ўсеагульнай забастойкі (4 стар.).
Перад прэзыдэнцкімі выбарамі ў ПАЗШ (4 стар.).

15 ГОД 3 ДНЯ VI ЗЬЕЗДУ ПАРТЫ

АБ ПАЛІТЫЧНЫМ СТАНОВІШЧЫ

(Даклад тав. Сталіна на VI зьездзе партыі)

ЗЬЕЗД БАЯВОЙ ПАДРЫХОТКІ ДА КАСТРЫЧНІКА

15 год адзінаццаць нас ад VI зьезду партыі, які сабраўся пасля пераможных лінейных дэба. 8-16 жніўня, дні штурмавой работы зьезду — сапраўды гістарычныя дні бальшавіцкай партыі на поўдзень да Кастрычніка. Гэта быў першы зьезд нашай партыі, які пачаўшы штурмавую кроў барацьбы за новы грамадскі лад.

Пятнаццаць год назад VI бальшавіцкі зьезд падрыхтоўваў зьваржаны буржуазіі для ўстаўленьня дыктатуры пралетарыату. Зараз мы — на парозе XV гадавіны Кастрычніка, напярэдадні пяцігодні лабудовы бальшавіцкага сацыялістычнага грамадства. Кароткі гістарычны агляд часу аддзяляе нас ад зьезду, але які саўвясны шлях пройшоў рабочай клясай Саюзнага саюзу. Як выжывае не дасягальні? На руінах старога сьвету, які разлазгаўся ў класавых супярэчнасцях, рэвалюцыйны пралетарыят ішоў пасьлядоўна барацьбу за новы лад адноснаміх людзямі, будучы сацыялізм. Падземныя сілы гісторыі працуюць на нас.

Зьезд сабраўся ў выключна цяжкай і адкаснай абстаноўцы. Нем буржуазнай контр-рэвалюцыі разам з менавіта і з'явіліся абурэньні супроць рэвалюцыйнага і саўдзят, распраўляючыся з бальшавіцкай, крэйт друкарня «Праўда». У пачатках крэйт іны хадзілі патаціць рэвалюцыю! Разьвешаны буржуа сталі на шлях агідных правакацыяў і пакалі супроць праўдара бальшавіцкай партыі тав. Леніна, каб абважэлаць рабочы рух. Лаўры французскіх маршавічкі і катрыльскіх газет часоў працэсу Дрэфуса не давалі ніякай бандажы паў рускай буржуазіі.

Ліпеньскія дні адкрылі новую старонку ў гісторыі расійскай рэвалюцыі. Дзюкуючы агіднай ролю менавіта і эсэраў, гэтых саўвядальніц імперыялістычнага бандытызму, контр-рэвалюцыйныя сілы атрымалі перамогу. Дзюкуючы, якое існавала ў краіне, было ліквідавана. У італьянскім страху перад рухам дзесяткаў мільёнаў рабочых і сялян, прабураваных рэвалюцыяй да сьвэдамай і агіднай барацьбы за сваю будучыню, буржуазія хадзіла прышчыць кода гісторыі. Расійскія бальшавікі сьвятлаваці перамогу. Ім удалося затармазіць часова наступальны ход рэвалюцыі. Але гэта была прыва перамога!

«Рана сьвяткую контр-рэвалюцыі сваю перамогу» — агалосіў VI зьезд партыі ў сваім маніфэсце. — «Куды не накіруючы ганюльскіх. Казачніна накіраў ня ўдэрці сьвэць матак і жокаў. Арканам і пятліэй ня вышываць мора пакоў. Штыком на супакоць народы. Генэральскім крэйкам ня спыніць развалу прымыльскавці!»

У відомыя ліпенскія дні піцэрскай рабочай і салдацкай масы стыхіна вышлі на вуліцы, каб выказаць сваё абурэньне імперыялістычнай палітыкай ураду капітэлістаў. Мешчанскі і эсэры, як і заўбэдзі, апінуліся на той бок барыкады. Ленінская партыя рабіла ўсе намаганьні, каб ня прымаць рашучага бою, калі бі азвадана быў выгода для буржуазіі.

Для перамогі рэвалюцыі не даволі, — на раз таварыш Ленін, — каб прыгнечаны масы эрзульскіх немачыскавці былі пастарому і патрабавалі зьмены. — Для перамогі рэвалюцыі неабходна, каб эсэраўскай пераважылі крэйце і не магі жыць і кіраваць пастарому. І наша партыя, каб ушчыць разрозу рэвалюцыйнае масе рабочых і салдат, узначыла іх стыхінае наступальнае, надаўшы яму мірны і арганізаваны характар.

Партыя прыняла на сваё плячам першы удар бальшавіцкага бады. Яна адна і адзіная не пакунула ў гэтым цяжкай дні рабочых кварталаў, заставічыся на баявым пасту. Саўвясны традыцыі бальшавізму — заўбэдзі з масаў і на часе мас у ітарэсках рэвалюцыі — атрымалі ў ліпенскія дні, які і потым — у парадках грамадзянскай вайны і гаспадарскага будаўніцтва, сваё поўнае пацьвэрдзеньне.

Буржуазія і яе агентура шадзілі. Яна рабіла ўсе, каб разграміць бальшавіцкую партыю. Ленін быў вымушчаны хадзіць у чытыком пазноўлі ад класавога суда (чытыком — самаудзі) імперыялістычнай буржуазіі, якая гандывала галавою пралетарскіх праўдараў. Мілюкові, Керэнскі сьвятлаваці перамогу, лічычы, што бальшавізм шадзічы, што ім удалося патаціць у крэйт рабочых і сялян гістарычны прыгвар пад буржуазіяй.

«Занадта рана хадзіць нас мэгільшчыні», — адказаў ім тав. Сталін у перадавым артыкуле газэты «Рабочий и солдат». — «Мы яшчэ жывы, і буржуазія ня раз ускамінецца і задрываць ад гукаў нашага голасу». — напамінаў ён расійскім Казньшчыкам.

Пад згнём разьвешанага тэрору партыя перабудоўвала свае рады.

У відомы артыкуле «К лозунгам» Ленін абрудаваў памылковасць накіраваннага перамяшчэння далінейскай тактыкі ў новыя ўмовы. «Цяжка разьвешыць класавы і партыйнай барацьбы ў Расіі з 27 лютага на 4 ліпеня закончыўся. Папшыацца новы чытыком, у які ўваходзіць не старыя класы, не старыя партыі, не старыя саветы, а абшюльскія згнём барацьбы, затармазічы, абвучаны, ператвораныя ходам барацьбы».

«... Уладу нехта ўжо зараз міра ўзяць. Не можна атрымаць толькі перамогі ў рашучай барацьбе сапраўдных ўладальнікаў улады ў даны момант, іменна вешчую агіраю Казовічкі, якія апыраюцца на прывезеныя ў Піцэр рэакцыяныя войскі, на кадытаў і маршавістаў».

У гэты мобілізацыйні сіт, перабудова партыйных радоў пракастрычніцкі зьезд адраў выключную ролю.

Зьезд партыі, які намеріў шлях новага ўздыму нас для рашучага штурму, праходзіў у паўдзельных умовах і ў адсутнасці Леніна. Але яго дух і палітычны дырэктывы былі пакаладзены ў аснову работ зьезду. Палітычную справаздачу аб работе ЦК рабіў тав. Сталін — гэта было яго першае выступленьне на зьездзе партыі са сьвэдамай аб работе Цэнтральнага Камітэта. Гістарычная барацьба, якую партыя правіла ў гэты сацыялістычна будаўніцтва з традыцыям і правам апартуізмам, у зарольнавай форме напамінае на VI зьездзе.

«І ня агірае з тав. Сталіным, — заўвясіў у сваёй прамове тав. Ангарскі, — што мы павінны перакрочыць праз буржуазію да сацыялістычнай рэвалюцыі. Сталін гаворыць у нас шчэсьлівыя ўмовы — у Расіі да 70 проц. арганізаваных рабочых і г. д. Але гэтага цылама не даволі для сацыялістычнай рэвалюцыі. У нас няма разраў». Іму ўтарыў тав. Прабражэска, які заўвясіў з вышукнай кніжнай вучэньскай, што ў марксысцкай літаратуры няма «арэсьвэньня паныяцыя біднейшага салдацтва» (1) і што сацыялістычная рэвалюцыя ў Расіі магчыма толькі пры наўвясічэй пралетарскай рэвалюцыі на Захадзе.

«Самастыіную» схему высюбаў і тав. Бухарын. Ён гаварыў аб бэйку імперыялістычнай буржуазіі і сьвэдастам, скінуў з лічыльніку біднейшыя жэсы і прышоў да вываду, што мы ідем да перамогі стыхіна-сыдэскай рэвалюцыі.

Іванер ў магчымае сацыялістычнай рэвалюцыі ў нашай краіне, з аднаго боку, ітараваньне генероў пралетарыату і ролю біднейшых мас сьвэдаства, з другога — таварыш Іванер хадзічы павябных таварышю на VI зьездзе, у адкаснай перыяд перабудовы радоў партыі перад Кастрычніцкім штурмам. Іх атакі на праект рэвалюцыі шляхам «направачак» адвадзіла правэлаваці зьездом пры вышчым гаспадарэ стыхінае кожнай паўраўкі дасядачыкам ЦК тав. Сталіным.

Тав. Яраслаўскі абварае маё цывэрдзеньне, — гаворыць тав. Сталін, — што расійскі пралетарыят зьвядуцца найбольш арганізаваным, укавае на аўтэрытэці пралетарыату; але, таварышы, я гаварыў аб «чырвоўні» арганізаванасці і падобнай арганізаванасці пана і ў адной краіне ў такой меры, як у расійскага пралетарыату».

«У чым парэньска тав. Бухарына? Яго асудзілі няпершы ў самай аснове. На яго думку, у першым этапе мы ідем да сьвэдаскай рэвалюцыі... Ім можа быць, каб рабочая кляса, якая складае авангард рэвалюцыі, не змагала за сваё патрабаваньні, таму я лічу схему тав. Бухарына непрадуманай» (І. Сталін).

У дакладзе тав. Сталін разна падрабэлівае, што перад пралетарыатам і яго партыя стаяць пытаньне не аб арганізацыі ўлады, а аб зьваржаны ішоўраў і ўстаўвядзі дыктатуры пралетарыату.

Пуніт праекту рэвалюцыі аб узшыці рэвалюцыйна пралетарыатам улады для сацыялістычнага перабудаваньня грамадства быў асваіва атокован пры галасаваньні з

боку тав. Прабражэскага. Яго папшыа на зьвядуцца да таго, што дзяржаўная ўлада павінна быць пакаравана «к міру і пра наўвясічэй пралетарскай рэвалюцыі на Захадзе — і сацыялізму». У гэтым заключэньні «смысла пера» традыцыю, які асваіва потым на шлях перадавога агіраду буржуазнай контр-рэвалюцыі.

Гаспаўра потпаверэ тав. Сталіна на гэтай паўраўкі ўздыма пытаньне на выключную гаварыць і палітычную вышчю. «І супроць такога сьвэдаскага рэвалюцыі, — гаворыць ён, — Ня выключна магчымае, што іменна Расія зьвядуцца крэйт, іныя пракадае шлях да сацыялізму. Да гэтага часу ні адна краіна не карыстаецца такой абсалютнай свабодой, якая была ў Расіі, не правалава ажыццяўляць кантроль рабочых над вытворчасцю. Апрач таго, база паліт рэвалюцыі шыроў чым у Заходняй Эўропе, дзе пралетарыят стаяць тварам да твару з буржуазіяй у поўнам адзіноцтве. У нас рабочыя падтрымліваюць біднейшыя пласты сьвэдаства... Трэба адінуць аджышчэ ўвядзеньне аб тым, што толькі Эўропа можа ўкаваць нам шлях. Існуе марксызм дагматычны і марксызм творчы. І стаю на глебе апошняга».

З дагматычным марксызмам, вытраваным рэвалюцыйным дух вучэньня Маркса-Энгельса-Леніна, партыя яла непрамірму барацьбу на ўсе наступныя этапы — ў Кастрычніку пры пераходзе да лэўу і ў перыяд ліквідацыі кулацтва як класы.

Пад лэнініскім сьвятлом і ў гэты цяжкай стэрты Леніна наша партыя на часе зьезду. Сталіным зьвядуцца вядэ пралетарыят ад адной перамогі да другой.

Магчыма вырасці штурмавы рэалізм байшоў за сацыялізм. База сьвэдаскай пралетарскай рэвалюцыі папшыраўся. Браціскі кампартыі, вучэньне на вшыне нашай рэвалюцыі, на вшыне пракастрычніцкага зьезду, заўвэбавоць масы, вышюбаць катры, рыхтуючыся да рашучага штурму налітэлізму. Асабліва зьвядуцца поспехі германскай кампартыі на апошніх выбарах, хадзі перад ёй усё яшчэ стаяць вострыя пытаньні далейшай мобілізацыі сіт, барацьбы з фашызмам і сацыял-фашызмам раз дыктатуру пралетарыату.

Цярысты шлях пралетарскай рэвалюцыі. Буржуазная рэвалюцыя XVIII стагодзьдзя, паказала, што сацыялістычная рэвалюцыя ў Расіі магчыма толькі пры наўвясічэй пралетарскай рэвалюцыі на Захадзе.

«Самастыіную» схему высюбаў і тав. Бухарын. Ён гаварыў аб бэйку імперыялістычнай буржуазіі і сьвэдастам, скінуў з лічыльніку біднейшыя жэсы і прышоў да вываду, што мы ідем да перамогі стыхіна-сыдэскай рэвалюцыі.

Іванер ў магчымае сацыялістычнай рэвалюцыі ў нашай краіне, з аднаго боку, ітараваньне генероў пралетарыату і ролю біднейшых мас сьвэдаства, з другога — таварыш Іванер хадзічы павябных таварышю на VI зьездзе, у адкаснай перыяд перабудовы радоў партыі перад Кастрычніцкім штурмам. Іх атакі на праект рэвалюцыі шляхам «направачак» адвадзіла правэлаваці зьездом пры вышчым гаспадарэ стыхінае кожнай паўраўкі дасядачыкам ЦК тав. Сталіным.

Тав. Яраслаўскі абварае маё цывэрдзеньне, — гаворыць тав. Сталін, — што расійскі пралетарыят зьвядуцца найбольш арганізаваным, укавае на аўтэрытэці пралетарыату; але, таварышы, я гаварыў аб «чырвоўні» арганізаванасці і падобнай арганізаванасці пана і ў адной краіне ў такой меры, як у расійскага пралетарыату».

«У чым парэньска тав. Бухарына? Яго асудзілі няпершы ў самай аснове. На яго думку, у першым этапе мы ідем да сьвэдаскай рэвалюцыі... Ім можа быць, каб рабочая кляса, якая складае авангард рэвалюцыі, не змагала за сваё патрабаваньні, таму я лічу схему тав. Бухарына непрадуманай» (І. Сталін).

У дакладзе тав. Сталін разна падрабэлівае, што перад пралетарыатам і яго партыя стаяць пытаньне не аб арганізацыі ўлады, а аб зьваржаны ішоўраў і ўстаўвядзі дыктатуры пралетарыату.

Пуніт праекту рэвалюцыі аб узшыці рэвалюцыйна пралетарыатам улады для сацыялістычнага перабудаваньня грамадства быў асваіва атокован пры галасаваньні з

Пытаньне аб сучасным моманце сьвэць пытаньне аб сілах нашай рэвалюцыі, аб сілах, рыхловых рэвалюцыю і сілах, якія пад яе пацьвэрдзеньне.

З чаго пашла рэвалюцыя? З коаліцыі чатырох сіт: пралетарыату, сьвэдаства, лібэральнай буржуазіі і саюзнага капітала. Чаму ішоў на рэвалюцыю пралетарыят? Таму, што ён — сьмартыны вораг царызму. Чаму ішоў сьвэдаства? Яно дававала пралетарыату ішоў працу за зямлі. Чаму ішоў лібэральная буржуазія? Таму, што іна ў хоцьвэ павіны расправацца ў дэрыжэ. Яна думала, што царызм дасць ёй магчымае зававаць новыя зямлі. Не спадзючыся на палітычнае сьвэдаскае ўнутраага рынку, яна выбарала шлях найбешчага супрацьвядуцца: шлях папшырэньня замежнага рынку. Але іна напамінае: царызм і яго войскі не змагі нават абараніць граніцы і адраў праціўніку 15 гурбоўскі. Адзюль — адраўдзіцца саюзнага капітала? Ён глядзэў на Расію, як на дапаможнае мэрарыяцэма для сваіх імперыялістычных мэт. Між тым царызм, першы два гады падаваўшы надзеі на захаваньне адзінаства фронту, стаў сьвэдаскае да сапаратнага міру. Адзюль — адраўдзіцца саюзнага капітала царызму.

Царызм аказаўся сьвэдаваным і цыка і сьвэдаска пашэр.

Гэтым чатыры сілы Лютэўскай рэвалюцыі, ішоўны разам, мелі розныя мэты. Лібэральная буржуазія і саюзны капітал хадзілі маленкай рэвалюцыі для вялікай вайны. Але масе рабочых і сялян ішоў не для гэтага на рэвалюцыю. У іх былі другія мэты: 1) пакончыць з вайной і 2) перамагчы памешчыкаў і буржуазію.

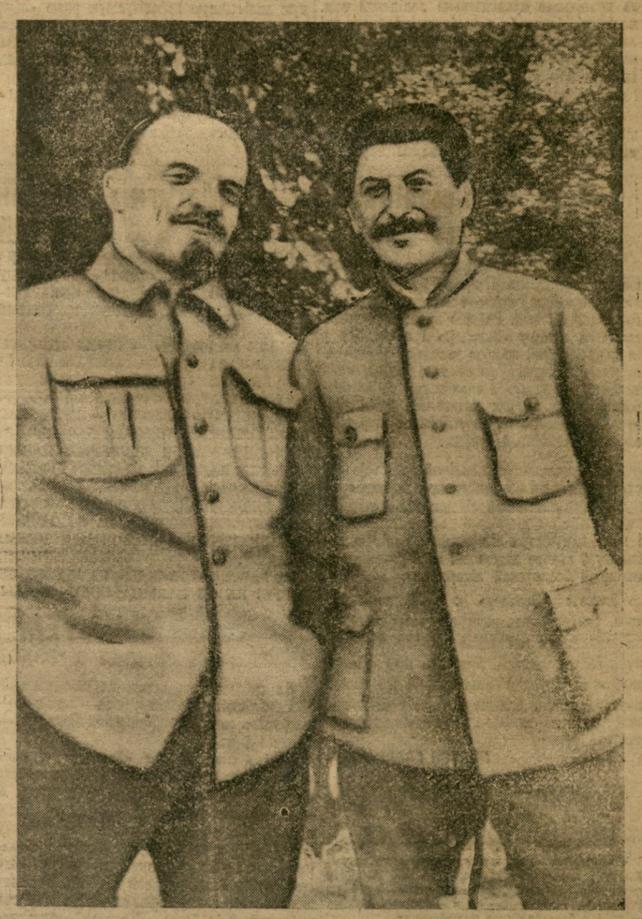
Вось асновы супярэчнасці рэвалюцыі.

Крэйце (3-4 мая) 20-ці крэйскавіа быў першым прывядзеньнем гэтых супярэчнасці. Мілюкові робіць спробу імперыялізм павябны ператварыць у імперыялізм актыўны. У рэзультате масанага руху атрымаўся коаліцыйны ўрад. Прынцып коаліцыі, як паказаў вопыт, — самы лепшы сродак у руках буржуазія для таго, каб адурманіць масы і вэсьці іх далей за сабой. З моманту стварэньня коаліцыйнага ўраду пачалася мобілізацыя контр-рэвалюцыі зьверку і зьвяду. Між тым вайна працягваецца, зьвядуцца вайна разраха расьце, рэвалюцыя працягваецца, атрымаўца ўсё больш сацыялістычны характар. Рэвалюцыя ўрываецца ў сфэру вытворчых стаяць паставоў аб кантролі. Рэвалюцыя ўрываецца ў сьвэда-гаспадарую сфэру — стаяць пытаньне ня толькі аб канфіскацыі зямлі, але і аб канфіскацыі інвэнтару, жываго і мёртвага. Наколькі бальшавікі зьвядуцца капатамі пралетарскай рэвалюцыі, іныя павіны дэспэрыілі іе характар. Тав. Які прапавалаві абмежаваньня зьвядуцца рэвалюцыйнае завязаваньні, былі не рэвалюцыйнае завязаваньні, выбары менавіта і эсэрамі, быў асуджан на бьэ-сідэ. На былі ніякай сілы, ня было паліт магчымае сьвэдаскае рэвалюцыю на поўдарозе. Такім чынам, той факт, што ў нас рэвалюцыя разьвядуцца і ішоў наперад, штурхуў нас на шлях неабходнае перастануць праз рэвалюцыю буржуазную да рэвалюцыі сацыялістычнай.

Некаторыя таварышы гаварылі, што ў сувязі з тым, што ў нас капіталізм слаба разьвясіт, то ўтаніча стаяць пытаньне аб сацыялістычнай рэвалюцыі. Іны мелі-б рабючы, калі-б ні было вайны, калі-б ні было разраўкі, ня былі расхістаны асновы народнай гаспадары. Але гэтым пытаньні аб умяшаньні ў гаспадарую сфэру стаяць на ўсіх дзяржавах, як неабходна пытаньні на ў Германіі гэта пытаньне паставілена і абшюльскае без простага і актыўнага ўздыку мас. Ішныя справа — у нас, у Расіі. У нас разраха прыняла больш пагражаючыя разьмеры. З другога боку, такой свабоды, як у нас, ішоў ня былава на ўмовах вайны. Потым вялізарная арганізаванасць рабочых: у нас, напрыклад, у Піцэры 66 проц. арганізаваных матэлістаў. Нарэньне, ішоў ў пралетарыатам ня было такіх шырокіх арганізацыяў, як Саветы Р. і С. Д. Усё гэта выключна магчымае павябных рабочых мас у гаспадарчых жылцэ. У гэтым рэальна аснова паставіны пытаньня аб сацыялістычнай рэвалюцыі ў нас, у Расіі. Наколькі рабочыя ўвешчавоцца актыўна ў працэсе арганізацыі кантролю, абмену, паставіны ў нас стаяць практычна пытаньне аб сацыялістычнай рэвалюцыі. І таму таварышы, якія працягваюць супроць гэтага пункту, ня маюць рацыі.

Наколькі рэвалюцыя шагнула так далэка ўперад, іна не маган ня ўбэдыць ішныя сьвэдаскае контр-рэвалюцыяраў, іна павінна была парадзіць контр-рэвалюцыю. Гэта — першы фактар мобілізацыі контр-рэвалюцыі.

Другі фактар — авантура, пачата вэлічэскай наступленьня на фронце, і палы рад прывядуў фронту, набаўніўшы уладу ўскапага прэстыжу і акрыліўшых контр-рэвалюцыю.

У. І. Ленін і І. В. Сталін у Горках (з любэцкага здымку).

люцыю, якая павяла атакі на панаў ўладу. Хадзічы тав. Які ў нас зьвядуцца паша правакацыя ў шырокім маштабе. Дзюкачы з фронту лічычы, што і наступальнае і адступленьне, — словам, усё, што абшюльска на фронце, папшырава для таго, каб апаніць рэвалюцыю і скінуць «рэвалюцыйнае» міністэрства. Я ня ведаю, верныя іны ці не, але цылава, што (15) 2 ліпеня з ураду адшлілі кадыты, (10) 3-га пачынаюцца ліпенскія надзеі, а (17) 4-га атрымаўца вэсткі аб прарыве фронту. Гаварычы, што кадыты вышлі з-за раўняня на пытаньні аб Украіне, нехта кадыты заўвядуцца аб павябных сьвэдаскае вырашчыі украінскае пытаньне. Сьвэць і другі факт, які гаворыць за тое, што сапраўды пачалася павябная рэвалюцыя: я гавару аб перастрэцы на Украіне. У сувязі з гэтым фактам таварышам павінна быць ясна, што праўраў фронту быў адным з фактараў, які павінен быў правядзі ішоў рэвалюцыі ў вачох шырокіх дробна-буржуазных мас.

Сьвэць яшчэ трэці фактар, які ўзвядуць контр-рэвалюцыйныя сілы Расіі: гэта — саюзны капітал. Калі саюзны капітал, багачы, што царызм ішоў на сапаратны мір, адраўдзіў ураду Мікалая, дык яму нішто не перашадзіла парваць з цывэрашнім урадам, калі ён будзе нязольным захавач «адзіны» фронт. Мілюкові кажаў на адным з пасяджэньняў, што Расія распавядуцца на міжнародным рынку, як паставічынык людзей і атрымавае за гэта грошы. І калі высьвэдаілася, што новая ўлада ў асобе Часовага ўраду, вядуцца пацьвэрдзеньне аднаго фронту наступленьня на Германію, дык ня вярта і субьвядуцца такі ўрад. А без гронай, без крэдыту ўрад павінен быў прапавіла. У гэтым сакрат таго, што кадыты ў эпоху крэйсу ўзлілі вялізарную сілу Керэнскі і ўсе міністры аналізае алячкіны рукаў кадытаў. У чым сіла кадытаў? У тым, што іх падтрымліваў саюзны капітал.

Перад Расіяй стаялі два пытаньні: або сьвэдаскае вайна, парываюцца ўсе фінасыны сувязі з імперыялізмам, рэвалюцыя рушыцца далей, расхэдаюцца асновы буржуазнага сьвэту і пачынаецца эра рабочай рэвалюцыі; або другі шлях, шлях працягваньня вайны, даўняшага наступленьня, падпарадкаваньне ўсім загадам саюзнага капітала і кадытаў, — і ішоў поўнага фінансавая залежнасьць ад саюзнага капітала (у Таўрычым палачы былі рэўны чыты, што Амерыка дасць 8 мільяртаў, дасць сродкі адбудаваньня гаспадарку) і перамога контр-рэвалюцыі.

Трэцяга шляху быць ня можа, трэцяга не даю.

Спроба эсэраў і менавітоў выдзіць вэстучыньскае (16-17) 3-4 ліпеня, выступленьне рабочых, якіх не да стрыманьня стала пераносіць палітыку капітала, за ўбэроены мэнчэк, — проста сьвэдаскае. Калі гаварыць аб павябных, дык трэба мець на ўвазе аб'ектыўныя ўмовы: 1) разьвядуцца рэвалюцыі ў сацыялістычнай; 2) праўраў фронту, іны паказаў дробнай буржуазіі прыгнечаны коаліцыйнага ўраду і 3) саюзны капітал, які не жадае субьвядуцца рэвалюцыю. У рэзультате гэты выступленьне рабочых — маленкай кропка, якую і не заўвядучы. Адынам вышчым выступленьнем зьвядуцца тое, што контр-рэвалюцыя абшюльска. Мешчанскі і эсэры пачалі быць на

«Рана сьвяткую контр-рэвалюцыі сваю перамогу» — агалосіў VI зьезд партыі ў сваім маніфэсце. — «Куды не накіруючы ганюльскіх. Казачніна накіраў ня ўдэрці сьвэць матак і жокаў. Арканам і пятліэй ня вышываць мора пакоў. Штыком на супакоць народы. Генэральскім крэйкам ня спыніць развалу прымыльскавці!»

У відомыя ліпенскія дні піцэрскай рабочай і салдацкай масы стыхіна вышлі на вуліцы, каб выказаць сваё абурэньне імперыялістычнай палітыкай ураду капітэлістаў. Мешчанскі і эсэры, як і заўбэдзі, апінуліся на той бок барыкады. Ленінская партыя рабіла ўсе намаганьні, каб ня прымаць рашучага бою, калі бі азвадана быў выгода для буржуазіі.

Для перамогі рэвалюцыі не даволі, — на раз таварыш Ленін, — каб прыгнечаны масы эрзульскіх немачыскавці былі пастарому і патрабавалі зьмены. — Для перамогі рэвалюцыі неабходна, каб эсэраўскай пераважылі крэйце і не магі жыць і кіраваць пастарому. І наша партыя, каб ушчыць разрозу рэвалюцыйнае масе рабочых і салдат, узначыла іх стыхінае наступальнае, надаўшы яму мірны і арганізаваны характар.

Партыя прыняла на сваё плячам першы удар бальшавіцкага бады. Яна адна і адзіная не пакунула ў гэтым цяжкай дні рабочых кварталаў, заставічыся на баявым пасту. Саўвясны традыцыі бальшавізму — заўбэдзі з масаў і на часе мас у ітарэсках рэвалюцыі — атрымалі ў ліпенскія дні, які і потым — у парадках грамадзянскай вайны і гаспадарскага будаўніцтва, сваё поўнае пацьвэрдзеньне.

Буржуазія і яе агентура шадзілі. Яна рабіла ўсе, каб разграміць бальшавіцкую партыю. Ленін быў вымушчаны хадзіць у чытыком пазноўлі ад класавога суда (чытыком — самаудзі) імперыялістычнай буржуазіі, якая гандывала галавою пралетарскіх праўдараў. Мілюкові, Керэнскі сьвятлаваці перамогу, лічычы, што бальшавізм шадзічы, што ім удалося патаціць у крэйт рабочых і сялян гістарычны прыгвар пад буржуазіяй.

«Занадта рана хадзіць нас мэгільшчыні», — адказаў ім тав. Сталін у перадавым артыкуле газэты «Рабочий и солдат». — «Мы яшчэ жывы, і буржуазія ня раз ускамінецца і задрываць ад гукаў нашага голасу». — напамінаў ён расійскім Казньшчыкам.

Пад згнём разьвешанага тэрору партыя перабудоўвала свае рады.

У відомы артыкуле «К лозунгам» Ленін абрудаваў памылковасць накіраваннага перамяшчэння далінейскай тактыкі ў новыя ўмовы. «Цяжка разьвешыць класавы і партыйнай барацьбы ў Расіі з 27 лютага на 4 ліпеня закончыўся. Папшыацца новы чытыком, у які ўваходзіць не старыя класы, не старыя партыі, не старыя саветы, а абшюльскія згнём барацьбы, затармазічы, абвучаны, ператвораныя ходам барацьбы».

«... Уладу нехта ўжо зараз міра ўзяць. Не можна атрымаць толькі перамогі ў рашучай барацьбе сапраўдных ўладальнікаў улады ў даны момант, іменна вешчую агіраю Казовічкі, якія апыраюцца на прывезеныя ў Піцэр рэакцыяныя войскі, на кадытаў і маршавістаў».

У гэты мобілізацыйні сіт, перабудова партыйных радоў пракастрычніцкі зьезд адраў выключную ролю.

Зьезд партыі, які намеріў шлях новага ўздыму нас для рашучага штурму, праходзіў у паўдзельных умовах і ў адсутнасці Леніна. Але яго дух і палітычны дырэктывы былі пакаладзены ў аснову работ зьезду. Палітычную справаздачу аб работе ЦК рабіў тав. Сталін — гэта было яго першае выступленьне на зьездзе партыі са сьвэдамай аб работе Цэнтральнага Камітэта. Гістарычная барацьба, якую партыя правіла ў гэты сацыялістычна будаўніцтва з традыцыям і правам апартуізмам, у зарольнавай форме напамінае на VI зьездзе.

«І ня агірае з тав. Сталіным, — заўвясіў у сваёй прамове тав. Ангарскі, — што мы павінны перакрочыць праз буржуазію да сацыялістычнай рэвалюцыі. Сталін гаворыць у нас шчэсьлівыя ўмовы — у Расіі да 70 проц. арганізаваных рабочых і г. д. Але гэтага цылама не даволі для сацыялістычнай рэвалюцыі. У нас няма разраў». Іму ўтарыў тав. Прабражэска, які заўвясіў з вышукнай кніжнай вучэньскай, што ў марксысцкай літаратуры няма «арэсьвэньня паныяцыя біднейшага салдацтва» (1) і што сацыялістычная рэвалюцыя ў Расіі магчыма толькі пры наўвясічэй пралетарскай рэвалюцыі на Захадзе.

«Самастыіную» схему высюбаў і тав. Бухарын. Ён гаварыў аб бэйку імперыялістычнай буржуазіі і сьвэдастам, скінуў з лічыльніку біднейшыя жэсы і прышоў да вываду, што мы ідем да перамогі стыхіна-сыдэскай рэвалюцыі.

Іванер ў магчымае сацыялістычнай рэвалюцыі ў нашай краіне, з аднаго боку, ітараваньне генероў пралетарыату і ролю біднейшых мас сьвэдаства, з другога — таварыш Іванер хадзічы павябных таварышю на VI зьездзе, у адкаснай перыяд перабудовы радоў партыі перад Кастрычніцкім штурмам. Іх атакі на праект рэвалюцыі шляхам «направачак» адвадзіла правэлаваці зьездом пры вышчым гаспадарэ стыхінае кожнай паўраўкі дасядачыкам ЦК тав. Сталіным.

Тав. Яраслаўскі абварае маё цывэрдзеньне, — гаворыць тав. Сталін, — што расійскі пралетар

